Ч. 166 Второк 28 липня (9 серпня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Похорон бл. п. Кард. Сембратовича.

Нині відбуває ся похорон бл. п. Кардинала Сембратовича. Похоронні богослуженя розпочали ся вже досьвіта а похід похоронний розпічне ся мабуть аж по 1 год. На похорон зібрало ся вже множество народа, процесий і духовеньства з цілого краю. В заступстві Є. Вел. Цісаря приїхав Вел. Підкоморий Двору ґр. Гуґо Абенсперґ-Травн.

Тіло покійного Кардинала буде зложене в крипті церкви сьв. Юра. Вхід до тої крипти знаходить ся у внутрі церкви по правій стороні. По здойменю деревляного подіюм, уміщеного в камінним помості церкви сходить ся по шести східцях під землю, де зараз о кілька кроків від східців есть крипта. Ще тамошного столітя хоронено тут достойників рускокатолицкої церкви а тепер, коли треба було зробити місце для покійного Кардинала, знайдено тут вісім добре ще задержавших ся домовин, з тих одну з гербом Шептицких. Ті домовини зложено разом одна на другій в окремій крипті і замуровано. Побіч тої приготовлено другу для бл. п. Кардинала і цілу вицементовано.

Проґрама похорону есть слідуюча:

1) О год. 5-ій рано чин погребеніа Архієрейского відправлять Високопреподобні Капітули в соборі Всеч. Духовеньства.

2) О год. 7½ читана Служба Божа при престолі Преч. Діви, відправить Преосв. Епіскоп Йосиф Вебер.

3) О год. 8-ій Служба Божа читана при великім престолі відправить Єго Ексцеленция Архієпіскоп вірменьский Ізаак Ісакович.

4) О год. 8½ відправить Службу Божу Преосьв. Князь Епіскоп Іоан Пузина перед престолом ВМ. Георгія.

5) О год. 9-ій сьпівана Служба Божа при великім престолі; відправить Єго Ексцеленция Архієпіскоп Северин Моравский.

6) О годині 10-ій сьпівана Служба Божа Архієрейска; відправить один з Архієреїв руских в соборі Впр. Капітули і Всеч. Клира.

7) По Службі Божій проповідь.

8) По проповіди наступить панахида в обряді вірменьскім.

9) Потому панахида в обряді латиньскім.

10) По панахиді латиньскій Послідне Цілованиє. Відправлять Преосвящені рускі Архієреї в соборі Впр.: Капітул і Всеч. Клира.

11) Похід похоронний улицями: Площа сьв. Юра — Мицкевича — Ягайлоньскою — Кароля Людвика — до рускої духовної Семинариї на панахиду.

12) По панахиді дальший похід улицями: Коперника — Льва Сапіги по при технїку, Липовою і пл. сьв. Юра до Катедри.

13) Панахида і зложене тлінних останків через пароха Архікатедрального.

Порядок походу похоронного:

Інститути убогих.

Латиньскі і вірменьскі процесиї парохіяльні.

Процесиї позальвівскі: Збоіска — Знесінє — Лисиничі — Скнилів — Голоско велике — Винники — і Львівскі: Непорочного Зачатия — Монастирия сьв. Онуфія — сьв. Петра і Павла — сьв. Параскевії — Успения Пр. Богородици — Архікатедральна.

Латиньскі ордени женьскі.

Латиньскі ордени мужескі.

Чин сьв. Василия Вел.

Питомці духовної семинариї.

Священьство обряду латиньского і вірменьского.

Руске сьвященьство.

В середині помежи руським сьвященьством: Руский інститут дівочий. — Хор „Зорі“, Представителі руских товариств.

Хор питомців.

Представителі Університету.

Представителі Капітул: вірменских, латиньских і руских.

Митрополитальна Капітула Львівска.

Всесьвітлійші Мітрати латиньскі і рускі.

Преосьвящені Епіскопи вірменьский і латиньскі.

Преосьвящені Архієреї рускі.

Караван з домовиною.

Вседостойні Делеґати: Єго Вел. Цісаря — Вис. Правительства — Автономічні і Родина.

---

30)

Послідна воля.

(Із шведского. — Віктора Гуґа Вікстрема).

(Дальше).

Коли минула зима зі всіми своїми забавами, поїхав я до малого рибацкого місточка на побережу Нормандиї. Тут жив я відсьвіжаючим житем дитини природи. Море, то безконечне море, найвеличавійший образ вічности, очарувало мене зовсім. Я колисав ся на его фалях, вдихав в себе воздух повен соли і сонічного тепла та вернув в осени з новою силою до Парижа.

Але давна охота уживаня якось не хотіла назад вернути. Я побачив тепер все в зовсім иншім сьвітлі.

Одного дня, коли я елеґантним еквіпажем з локаем поза собою виїхав на прохід, побачив я на бульварі перед каварнею де ля Пе якогось чоловіка, котрого лице пригадало мені давні часи. Хто би то був той чоловік? Я удав, що ніби трохи здержую коні задля великого руху на улици і за той час придивляв ся незнакомому. Ми глянули один на другого; він встав і приступив до мого воза.

— Що я виджу — відозвав ся він. — Чи то не Віль?

Аж тепер пізнав я его. То був директор банку Брунель зі Швециї.

— Той самісенький — відповів я, не надумуючись довго. — Та й я думав, хто би то і длятого спинив коні, щоби придивити ся.

Він ані трохи не змінив ся. Ті самі очи як баньки та анґлійскі пабороди. Так само худий, як би вічно голодував. Лиш не було по нім видко того сьвятця, що давнійше, мабуть длятого, що він був в Парижи.

— Ви самі? — спитав я.

— Ні, не сам; есть ще кількох приятелів зі Штокгольму, але ті прийдуть сюди аж о шестій годині, і я маю ще цілу годину часу.

— То сідайте зі мною, поїдемо разом аж до Тріюмфального каблука. Я Вас відтак знову сюди привезу.

Він пристав на то охотно. Підчас їзди висказав він свое здивоване, що з мене зробив ся такий чоловік з великого сьвіта, що у мене такі коні і така служба.

— Чей же ти не продав свою спадщину? — спитав він ухитрившись.

— Я через всї ті роки і не думав о тім — відповів я, як і було по правді. — Впрочім при такім житю, як мое, було би еї вже давно нестало.

— Можу собі погадати, судячи по тім всім, що виджу — сказав він і кинув многозначно оком на мій віз і коні.

Тепер став він мені розповідати всілякі новини зі старої Швециї. Полковникова Шернрам перенесла ся туди, де нема печали і записала мені поганий анґлійский сервіс порцеляновий. Старий посесор помер, а з Анни зробила ся гороша панна.

Коли я так слухав его балакапини, прийшло мені на гадку зажартувати собі з того сьвятця.

— Може зробите мені ту честь та прийдете завтра о семій годині на обід в крузі щирих приятелів?

— Час моеї гостини в Парижи вже минув і я хотів завтра рано їхати звідси; але для тебе то зроблю і лишу ся. Та й мое товариство з подорожи хотіло ще один день довше зістати, отже якось то буде. Дякую тобі, прийду. Чи у фраку?

— На жаль, в Парижи не може обійти ся без него.

— Як то добре, що я его взяв з собою — сказав він усьміхаючись. — Мої приятелі сьміяли ся з мене, але тепер побачать, який я був розумний.

Я зсадив мого „свояка“ перед каварнею де ля Пе. Він був дуже рад з того, що его приятелі з подорожі побачили его, коли він приїхавши сам, злазив з воза, удаючи великого пана.

— Чуеш — шепнув він до мене, коли прапщав ся — чи дати що твому візникови? Чи то у вас в Парижи в моді?

— Ні, сказав я, не дае ся нічого, коли есть іго пан при тім.

— Бо я, бачиш, в такій подорожи для розривки, не хотів би всего точно держати ся.

— Бувай здоров, Вілю, до звидання — крикнув він на пращане так голосно, що аж коні від якогось омнібуса мало не сполошили ся. Але его приятелі чули, а о то ему лиш розходило ся.

Я поїхав просто до клюбу, запросив кількох з моїх молодших приятелів на обід на другий день та попросив їх, щоби они взяли мого „вуйка“, що приїхав в гостину до мене, в

Вісти політичні.

В суботу через цілий день відбували ся у Відни конференциї міністрів. Ранїшна конференция тревала три години. По полудни зложив мін. Каляй візиту бар. Банфі'ому і нараджував ся з мін. Люкачем; сей послїдний відвідав мін. Кайцля. О 5-ій годинї по полудни відбула ся знов кількагодинна нарада, в котрій крім Каляя, обох президентів міністрів і міністрів скарбу взяли участь також ґр. Голуховский і Бернрайтер. О результатї конференциї міністрів австрийских і угорских не звістно нїчого. Переговори будуть вести ся дальше перед відкритєм парляменту, визначеним на день 5 вересня. В будапештеньских кругах політичних суть того погляду, що правительство угорске прийме проєкт Банфі'го, щоби теперішнї відносини Австриї до Угорщини розвязати і устновити нові на основі самостійних округів митових з обох сторін по заключеню угоди торговельної.

З Мадриду доносять, що Іспанїя приняла услівя мира предложені Америкою. Відповідь королевої, котра має бути завтра доручена Мек Кінлїєви, не розбирає подрібно тих услівий, лиш годить ся на них взагалї а остаточне їх принятє робить зависимим від безпроволочного застановленя кроків воєнних. Американцї тимчасом ведуть війну дальше, лагодять нові походи на Кубу в ріжних сторонах острова і забирають щораз дальше остров Порторіко.

Новинки.

Львів дня 8-го серпня 1898.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский повернув нинї рано з Тобляха в Тироли до Львова, аби взяти участь в похоронї Є. Ем. бл. п. Кардинала Сильвестра Сембратовича.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 4-ого серпня с. р.: 1) Затвердити вибір Вас. Тимофіїчука, управителя 2-кл. школи в Княждворі, на представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Печеніжинї і визначити на другого представителя учительства до тоїж ради шкільної Андрія Кульчицкого, управителя 4-кл. школи народної в Печеніжинї; 2) іменувати учителями в народних школах: Винк. Козловску старшою учителькою 5-кл. школи женьскої в Рудках, Брон. Франковску молодшою учителькою 5-кл. школи женьскої в Надвірнїй, Винк. Льоннамн директоркою видїлової школи женскої ім сьв. Анни у Львові, Мар. Скшиньску директоркою видїлової школи женьскої ім. цїс. Єлисавети у Львові, Мар. Калиновску, Корн, Борковску і Мар. Мохнацку, учительками женьскої школи видїлової ім. сьв. Анни у Львові, Людв. Радевичівну, Беті Шульбавм і Людв. Пекарску учительками женьскої школи видїлової ім. Чацкого у Львові, Мар. Александрович. Єл. Шатковску і Болесл. Паньковску, учительками женьскої видїлової школи ім. цїс. Єлисавети у Львові, Брон. Чехака і Мар. Чехачиху старшими учителями, а Роб. Нестайко молодшою учителькою 4-кл. школи народної в Добротворі, Мих. Калиту управителем 2-кл. школи народної в Микушевичах, П. Добрудзкого управителем 2-кл. школи Гранках-Кутах, Ванду Доніхт молодшою учителькою 4-кл. школи в Стрілисках нових, Андр. Попадика старшим учителем 4-кл. школи в Хоросткові. Стан. Шпаковского молодшим учителем 2-кл. школи в Великих Очах, Кар. Фучека управителем 2-кл. школи в Путятинцях.

— **З львівскої архиепархії.** Презенту на парохію Протеси одержав о. Володим. Була з Боринич.

— **Золотий ювілей сьвященичий** обходив в суботу 6-го серпня вірменьский Архієпіскоп Преосьвященний Ісаак Николай Ісакович. В 1848 р., отже перед 50-лїтами. відправив він в вірменьскім костелї парохіяльнім в Лисьци під Станиславовом, в своїм роднннім місточку, першу службу Божу. Пятьдесять лїт, проведених і прожитих в сьвященьстві, то великий період часу, а хто так як достойний Ювілат провів пів столїтя в совістній і ревній службі Богу і Церкві, той заслужив собі на честь, вдячність і узнанє цїлої католицкої суспільности і всего рідного краю, в котрім цїле житє працював. Тому цїлком заслужено відбирає достойний Ювілат з усїх сторін краю вирази поважаня і щирого бажаня. щоби для добра Церкви трудив ся ще многі лїта.

— **З краєвого Видїлу.** П. Октавій Саля обіймив управу IX-го департаменту у Видїлї краєвім замість п. Хамця, що виїхав на одномісячну відпустку.

— **Концерти шіснайцятки** відбудуть ся: в Надвірнїй 9-го с. м., в Яремчи 10-го, відтак на Угорщинї: в Густї 11-го, в Сиготї 13-го, в Севлюши 14-го, в Мункачи 16-го, в Унгварі 17-го, в Кошицях 19-го, в Пряшеві 20-го. — Повідомляючи про сю зміну, просить комітет співаків явити ся точно в означенім речинци, щоби обминути всякі непорозуміня і дальшу зміну програми, тим більше, що прогулька мусить перед 21-им с. м. закінчити ся.

— **Руский театр** гостить тепер в Раві. Ві второк — як пишуть — виставив „Барона циганьского“. Публика місцева і замісцева, як руска так і польска, заповнила битком салю і вийшла з представленя вповнї вдоволена. Гра артистів була дуже добра.

— **Улекшенє закупна.** Дирекциї державних зелїзниць постановили завести безпосередні зносини межи продуцентами споживних артикулів т. є. сїльскими господарями, крамницями, молочарскими спілками, і т. д.. а консументами, особливо по більших містах. Ходить отже о те, щоби допомогти мешканцям міст, заосмотрювати ся в споживні артикули просто у жерела продукциї, а не шукати дорогих часто посередників, і в тій цїли зелїзницї державні наміряють виготовити як найобширнїйші виказы тих продуцентів, що мешкають переважно по селах. Викази ті, розкинені опісля в найширших верствах міского населеня, заступлять для сїльских продуцентів коштовні нераз оголошеня і інсерати, котрі впрочім відносять лише часовий успіх і треба їх часто повтаряти. Тимчасом такі викази улекшать продуцентам і консументам в знаменитий спосіб набуванє і збуванє споживних артикулів. Кождий з продуцентів, що хотів би бути в такім виказї поміщеним, мусить на найблизшій зелїзничій стациї подати свою адресу, споживні артикули, котрі хоче висилати, та їх вартість. Дирекция видасть друком ті викази вже в місяци вересни.

— **Грім** убив в Рясній рускій під Львовом господаря Никифора Білика з дочками Анною 9-лїтною і Мариєю 4-лїтною в хатї, що до крихти згоріла.

свою опіку і добре споїли. Я замовив добірні страви і як найзнаменитші вина в найлїпшій реставрациї і не жалував нїчого, щоби обід був як найобильнїйший і найпишнїйший.

Точно о семій годинї явив ся директор банку Брунель, убраний в старомодний фрак — з ордером Вази[1]). По представленю его прочим гостям, сїв він собі на почестнім місци при обильно заставленім столї. Підчас перекуски повів він очима по компатї, перербленій на борзї на столову салю, по меблях, покритих шовком та по венецияньских зеркалах, а відтак глянув на мене такими очима, що по них видко було, що він не лиш любить але й вельми поважає свого прибраного свояка.

Обід минув серед веселої розмови. Зупа з индийских птичих гнїзд[2]), риба, бажанти з труфлями і т. д. поступали по собі додаючи щораз лїпшого апетиту. Вина були: бурґундске, реньске, шампаньске. На десер огнисте токайске. Мої молоді гостї послухали моєї ради і пили заєдно до Брунеля. Мій земляк зразу лиш коштував осторожно, але відтак чим раз частїйше заглядав аж на дно.

[1]) Ордер База надають в Швециї за заслуги на поли рільництва, промислу і торговлї. „Ваза“ називаєсь він длятого, що на нїм єсть герби давних королїв з родини Вазів — золотий сніп на зеленім поли.

[2]) Індийскі птичі гнїзда, суть то маленькі гнїзда ваги більше менше 10 ґрамів птицї, званої салянґаною, з рода ластівок. Гнїзда ті виглядають оттак як н. пр. малесенькі мисочки з тонкого каруку. Салянґани роблять їх з своєї слини і прилїплюють на неприступних скалах в Индиї та на т. зв. сундайских островах, особливо на Яві. Гнїзда ті, уварені, виглядають як розпущений карук і не мають нїякого смаку, а зупу з них треба аж приправляти всїляким корінем. Мимо того уважають ся они за великий присмак — може длятого, що їх трудно роздобути — і платять ся дорого, по 1 зр. до 2 зр. за штуку.

Брунель не умів по французки і я мусїв бути ему за товмача, коли він своїм сусїдам хотїв сказати якусь чемність. Але коли обід скінчив ся і прийшла черга на лїкери, то вже не треба було товмача. Він говорив без перестанку — по шведски, викрикував, сьміяв ся, вигойкував, сьпівав і свистав. Де-ж подїв ся той сьвятець?

При сїй нагодї хотїв я переконати ся, о скілько в его серци лишило ся ще честноти і чести.

Я звернув ся нараз до него і спитав:

— Знаєш Брунелю — ми, бачите, після старого звичаю в північних краях лишили на боцї всякі титули — я дійстно не знаю, що там старий Боб пописав в своїм завіщаню, а іменно не знаю коли менї вертати. Коли не помиляю ся, то речинець минає за три роки і вісїм місяців.

— Почекай, най порахую — сказав він і і поклав собі показуючий палець на ніс. Так, точно в тім часї! — Ти, розуміє ся вернеш домів і відбереш свою спадщину — додав він і подивив ся на мене нїби сердечно і добродушно. — Але мене би то не дивувало, як би ти тут ще один рік довше лишив ся, бо нїгде не можна пишнїйше жити, як тут.

— Що-до маєтку вуйка Боба — відповів я витягнувши ноги, — то він у мене не грає нїякої ролї, але я би прецї хотїв прочитати его послїдне слово, котре без сумнїву знаходить ся в другім завіщаню, котре має бути отворене, коли я верну.

Старий грішник! Навіть по пяному не забув на то, чи не міг би мене оциганити. Мій речинець минав за три роки і сїм місяців, а не вісїм, і як би я був спустив ся на его обчислене, то був би о місяць пізнїйше приїхав а тих сто тисячів долярів були би повандрували до кишені любих свояків.

Мене таки аж охота брала дати ему в лице, але він був моїм гостем. Але якось мусїв я відплатити ся ему.

По обідї заїхали по нас наші екіпажі. Я сїв з Брунелем до одного воза, другі їхали за нами і так поїхали як веселе товариство карнавалове через Поля Елїсейскі до бульварів. Розпочала ся тепер гостина по всїляких льокалях і на жаль по щораз підлїйших. — —

Де ми наконець скінчили, вже сам не знаю.

То собі лиш пригадую, що було дуже весело і коли я на другий день около полудня пробудив ся, став ся страшно сьміяти ся, коли собі пригадав, як то мій любий „приятель“ Брунель дуже мною тїшив ся. Але коли я вечером прощав ся з ним на двірци і він блїдий та з червоними очима виставив голову крізь вікно від ваґона, сказав я ему в послїдне:

— А не забудь поклонити ся від мене своїй жінцї!

Була то простакуватість, але справедлива!

Можна собі подумати, що то він там дома розповідав о моїм житю та о моїм богатстві і як він спустив ніс, коли я в три роки і сїм місяців вернув по мою спадщину!

В якийсь час опісля стала ся дуже немила для мене подїя в клюбі при улици Королївскій, де я бувало вечерами найчастїйше пересиджував. Я зайшов був як-раз до читальнї, щоби там прочитати яку ґазету, коли один з моїх молодших товаришів увійшов до компанти з якимсь незнакомим менї мужчиною. Они сїли коло мого стола і незадовго завела ся жива розмова. Коли бесїда пішла про більше особисті відносини, встав мій приятель і представив:

„Пан Віллем Рід — маркі де Салїєр-Боранпар“.

Почувши то імя, о котрім я припускав, що вже нїколи в моїм житю з ним не стрічу ся, я і зблїд і почервонів ся.

Маркі подивив ся уважно на мене, а відтак поклонив ся злегка і сказав:

— Може позволите, що вийдемо на кілька

— **Самоубийство.** В Кракові оногди перед 10-ою годиною рано відобрав собі житє вистрілом з револьвера др. Йос. Ґорончка, секретар висшого суду краєвого. Був безженним і мав 40 літ, а до Кракова був перенесений перед двома тиждням з Кольбушової. Полишив стару матїр і дві сестри, котрим давав удержанє.

— **З Чортківщини пишуть нам:** Дня 5-го с. м. около 4-ої години з полудня, навістила велика злива і град. величини волоского оріха, село Джурин і околицю та наробили великої шкоди. Обезпечених було всего чотирох господарів.

— **Лїченє скаженини.** Один учений, на імя Colvary, наводить уступ тальмуда, де сказано, що їджене мяса підчас днїв покаяня (посту) дозволено лише в тім случаю, коли ходить о ратунок житя. А один з рабінів згадує, що покусаному скаженим псом вільно споживати в таких днях печінку з такого пса. З сего виходить, що споживанє печінки уважали старі жиди средством лїчничим на скаженину. Історик Плїній згадує о тім також. Місионар Ґаґенбек описує, що Бенґальцї до нинїшного дня уживають сего способу лїченя. Згаданий висше учений висказує здогад, що печінка скаженого пса може містити в собі антітоксину, подібно як після досьвідів Коха має ся річ з печінкою звірят дїткнених книгосушем.

— **Концерт.** Дня 28 липня с. р. відбув ся в Бібрцї концерт, з котрого дохід призначений буде на вдовичо-сиротиньский фонд деканата бобрецкого. На жаль і концерт невинний переслїдувала сиротиньска доля! Здавало би ся було, що сама цїль повинна була згорнути цїлу Русь бобрецку, місцеву і замісцеву, а бодай духовеньство, однак одні і другі не дописали а сьвящеників не прибуло навіть половина. Хор питомцїв під умілою диригентурою п. Коростїля вивязав ся зі своєї задачі як лїпше годі, а вінцем співів були псальми Бортнянського, що мимоволї поривали чоловіка. На цитрі грав чудесно о. З., а дует п. Лозиньского і п. Малащука як також сольо п. Лозиньского доповняли красу цїлого концерту. По концерті відбула ся забава в стражници і протягнула ся до самого рана.

— **Сумні пригоди.** В Великім Варадинї в часї перегонів упав з коня ротмістр уланів ґр. Лубеньский і зломив ногу. — В однім віденьскім готели застрілив ся оногди др. Левінґер, з причини невилїчимої недуги. Жінка довідавшись о тім, кудись задїла ся; догадують ся, що допустила ся самоубийства. — Того самого дня слюсар Маркель у Відни порізав жінку ножем. Убийника, блукаючого по улицях, арештовано. — Професор дрезденьскої політехніки, Ріттергавз, звиджуючи з технїками промислові заведеня в Дортмундї, зблизив ся неосторожно до машини, котра его хватила і відорвала руку. — Проф. Шмідтгавер з Базилеї упав оногди зі скали в Альпах і погиб на місци. Тїло его найдено.

Телеґрами.

Мадрид 8. серпня. По радї міністрів заявив міністер рільництва, що Іспанія приймає услівя мира. Нота іспаньска мала ще вчера вечером відійти до іспаньского посла Кастільльо, щоби він передав ей Камбонови в Вашінґтонї.

Цетинє 8. серпня. Вчера вечером приїхав тут князь болгарский. На двірци повитав его князь Николай і Мірко та князь Франц Йосиф Батенберґ. В палатї дожидала его княгиня з доньками. Місто було ілюміноване.

Константинополь 8. червня. Порта вислала ноту до правительств: француского, анґлїйского, росийского і італїяньского, в котрій звертає увагу на конечну потребу зміни свого ґарнізону на Креті, бо вояки служать там безправно довше як три роки і готово ще прийти до бунту у войску.

Переписка зі всїми і для всїх.

Гр. Ш. в Ст.: Для Вашого сина остають ся дві дороги: Подавати до корпусної команди о позволенє складати іспит інтелїґенцийний. На підставі сего іспиту може бути припущений до служби однорічного охотника. З початком сего року вступає він до семої кляси, а за рік буде мусїв знов ставити ся до бранки. Коли би его і тогди яко часово нездібного не приняли і він поступив би до осьмої кляси, то тогди коли би его за третим разом дійстно відобрали, не стратив би ще нічого. З весни відобрали би его до войска, а в осени мусїв би він вже ставити ся до служби; за той час міг би він зробити матуру і мимо того, що вже відобраний до войска, міг би подавати до доповняючої команди свого полку о принятє до служби однорічного охотника. Бувають, бачите случаї, що відобраний до войска вже служить в нїм кілька днїв, коли ему приходить позволенє служити яко однорічний охотник. На тепер не остаєсь нічого, як лиш робити іспит інтелїґенцийний. Може в тім місті, де Ваш син ходить до школи, єсть хтось, що приготовив би его до того іспиту. Постарайте ся о то; іспит нетрудний. — **П. Вэл. в Станісл.:** Маєте нас очевидно за когось иншого. Ми не були нїколи народним учителем і Вас не учили анї не приготовляли, а навіть Ваше місто знаємо лиш з переїзду. Без причини докоряєте нам, що не хочемо Вам порадити. Радимо як можемо і уміємо. Коли видите, що наша рада для Вас не придатна, порадьтесь когось иншого. Спробуйте і подайте до міністерства, може оно так і зробить як Ви хочете. Але припустїм, що так би й стало ся, то все-таки ще через то не дістанете якоїсь висшої посади, бо не маєте відповідної кваліфікації. Коли хочете собі дійстно радити, то мусите брати то, що дасть ся — все одно яке би то було становище, коби лиш честне і давало якийсь спосіб до житя. Мусите самі кидати ся, старати ся і перепитувати; готового Вам нїхто не упхає в руку. Часом треба й гірко набідувати ся, робити і найнизшу службу, заким щось осягнете, але тим не треба відстрашувати ся. Як-раз длятого не можете собі дати ради, що не хочете бідї сьміло заглянути в очи і як видимо з Вашого листу встидаєте ся низької хоч і честної служби. Прецї анї старостою анї ґенералом Вас не зроблять. Отже киньте гордість від себе. Перепитуйте служби може при зелїзници, при яких будовах і т. п. — **П. Д. Перен.:** Ви мабуть помилили ся і взяли краєву муровану дорогу за т. зв. цїсарский гостинець. Тих гостинцїв, котрі будують ся коштом держави єсть у нас дуже мало, а на тих дорогах ставлять чорно-жовті стовпи кільометрові; на краєвих дорогах ставлять червоно-синї стовпи, а коли помальовано на червоно-біло, то може се гостинець повітовий. Такі стовпи малюють всїляко. В жидачівщинї — коли не помиляємо ся суть при однїй дорозї кільометрові стовпи помальовані з двох боків па синьо-жовто а з двох других боків на червоно-біло. — **Т. Б. в Пістини:** Найлїпше віднесіть ся самі до книгарні Seyfart i Czajkowski, Львів, Ринок 24 і зажадайте, щоби Вам прислано потрібну карту. Ми не піднимаємо ся нїякого посередництва, бо не маємо до того анї часу анї охоти. Межи купуючим а продаючим може настати якесь непорозуминє, а вина відтак би на нас спала.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

хвиль та поговоримо з собою в чотири очи? Вибачай Анатоле!

— З найбільшою охотою — відповів я чемно. Коли хочете, то підемо до одного з приватних кабінетів.

Я пішов наперед а він за мною.

Чи було менї випирати ся того, що я давнїйше служив у него? — Годі!

— Мій пане — сказав він, коли ми вже були самі — я не сподївав ся того, що стрічу Вас в сім крузї знову, бодай не яко члена клюбу.

Его постава і спосіб говореня змінили ся зовсїм. Уста ему дрожали з гніву і він споглядав з погордою на мене.

— Пане маркі, я не понимаю Вашого поступованя. Може бути, що ми колись давнїйше стрічали ся десь в сьвітї серед зовсїм инших відносин, але час прецї неодно зміняє. В моїм становищи супротив Вас не було нічого понижаючого.

— Не буду тут говорити про Вашу зухвалість в Іспанії — перебив він менї вимахуючи руками — де Ви виступали яко маркі де Салїєр-Боранпар в товаристві якоїсь співачки. Та історія лишить ся межи мною а моїм свояком. Але того не стерплю, щоби давнїйший паробок від коний пхав ся в наші круги з міною і тоном джентьмена.

— Послухайте хвильку, нехай Вам скажу — Але він не хотїв слухати лиш говорив дальше:

— Мене модні засади о доробковичах не обходять нічого. Кождий там, де ему належить ся — то моя засада.

— Лиш одно слово — просив я.

— Мовчіть! — крикнув він. Мене то дальше не обходить нічого, чи Вас викинуть з клюбу, бо я не хочу нїяк займати ся Вашою особою, але то Вам кажу, що скоро Вас стрічу в товаристві, то беззвглядно скажу всїм, що Ви служили у мене за паробка до коний.

Він вийшов навіть не кивнувши головою. Его погрозою я не журив ся. Ми не стрітили ся нїгде минувшої зими, отже й не було надії, щоби ми тепер де стрітили ся. У великім сьвітовім місті, можна в однім і тім самім домі мешкати й цїлими роками, а нїколи не видїти ся.

Одного вечера з початком грудня — як то я собі був постановив, послїдного в сім товаристві — пішов я був до ґрафинї Сен Селестен в еї пишній старій палатї при улици д'Антен. Гостий не було дуже богато, бо того самого вечера росийский амбасадор бар. Моренгайм устроїв був як що року о сїй порі вечерок на добродїйні цїли. Панї і панове всї мене знали.

Одна з дам хотїла щось довідати ся о Петербурзї і я як-раз розповідав їй про росийскі церковні церемонії, коли слуга дав знати:

„Панна Івонна де Салїєр-Боранпар. — Маркі Рене де Салїєр-Боранпар“.

Я мало що не збив ся з глуздів, але якось запанував над собою, встав, уклонив ся увійшовшим і сїв собі знову.

Рене глянув на мене оком повним погорди. Івонна лиш цїкаво видивила ся на мене, пізнала мене і — відклонила ся.

Лагодила ся буря. Тепер вже значило не втїкати перед нею, але ставити зі всїх сил опір.

— Розповідайте-ж дальше, любий пане Рід — просила панї дому з своїм звичайним вимушеним усьміхом. Ви знаете, видко, дійстно знаменито росийскі відносини.

Я послухав еї, і як би на то, щоби Рене мусїв мовчати, став я до мого оповіданя вплїтати всїлякі можливі барвні описи, всю ту духову мозаїку, яка цїкавить і очаровує слухаючих.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).